

145 ani de la proclamarea Independenței României

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinici
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

EMINESCU – TOMYRIS
Regele poeziei și Regina messageților
(prima parte)

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

*„Naționalismul cultural și filosofic al lui Eminescu,
gândit cu maximum de strîngere, a constituit un
corp de doctrină, de la care au plecat toți cei ce
au gândit naționalist de atunci încolo.”*
(VASILE BÂNCILĂ)

Națiunea română – Fiica Neamului primordial pelasg, întrupează dorința supremă a sufletului valah să existe, să creeze, să slujească în har, să atingă spiritualitatea revelației prin continuitate, pentru ca dăinuirea sa să fie pururea.

Jertfa creației metafizico-mistică a existenței de sine prin sine a profetului **Mihail Eminescu** a fost **DORINȚA unică, esențială, mare și generală** ca Națiunea lui dacoromână să existe spiritual la modul imperativ și să dăinuiască religios la infinit!

STATUL român trebuie să FIE sau să devină creștin-ortodox, ca să își poată trage esența vie, spirituală, din seva creației metafizico-mistico-isihasto- carpatină a Națiunii daco-române, hărăzită de Dumnezeu să rămână ENTITATE suverană ca STAT NAȚIONAL, întru devenirea sa drept factor imperativ, suveran pentru DĂINUIREA NEAMULUI prin TRADIȚIE, EDUCAȚIE, CULTURĂ, fundament la FORMAREA, MODELUL, ASUMAREA și RESPONSABILITATEA OMULUI, respectiv a întregului POPOR drept măritor creștin întru NEMURIRE!

„De peste o sută de ani de când respirăm Eminescu, și fruntea ne-a crescut ca a lui, și ni s-au tras perdelele de pe ochi și prin versul și rugăciunile lui vedem și simțim tot ce e bun și frumos și când îl citim sufletele ni se fac mai bune, și mintea mai ageră și inima mai caldă.

De peste o sută de ani creștem cu Eminescu și vom mai crește mii de ani, dar niciunul din noi nu va ajunge la înălțimea lui, acolo sus, <<Luceafăr>>. El va rămâne în veci UNICUL. LUCEAFĂRUL!

Doamne, ce s-ar fi făcut lumea fără IISUS - LOGOSUL, CUVÂNTUL!

145 ani de la proclamarea Independenței României

2

Doamne, ce ne-am fi făcut noi românii fără Eminescu, logosul, Cuvântul românesc!"

(Mitropolitul Ardealului Dr. Antonie Plămădeală, *De la Alecu Russo, la Nicolae de la Rohia*, Sibiu, 1997, p. 15-16)

Drama ancestrală, cu mici excepții pentru „cel mai numeros, mai drept și mai viteaz neam al messageților”, pelasgo-traco-scito-dac a fost **DEZUNIREA lor**.

În dreptate, adevăr și înțelepciune se cuprinde pofeția divinului Mihail Eminescu când ne avertizează spre luare aminte că, „*Rasa traco-ilirică s-a distins în decursul tuturor secolelor printr-o energie extraordinară, printr-un neastâpărat dor de război, dar totdeauna în sevicu străin, mai mult spre folosul unor vecini slăbănogi decât pentru întărirea propriei puteri.* (cât de autentic și grăitor este profetismul lui astăzi! n.a.). *Sub flamurile lui Alexandru cel Mare locuitorii traco-ilirici ai munților au cucerit Asia și Africa pentru... greci. În timpul romanilor mulți iliri, după o viață strălucită de ostași, s-au suit pe tronul împăraților romani, lucrând pentru...romani. Și-n timpul cel mai nou pașii și soldații din poporul albanejilor, urmașii acelor oștiri ilirice și epirote, în fruntea cărora Alexandru a cucerit Persia, cu cari regele Pyrrhos contesta și romanilor și cartaginezilor posesiunea Italiei, urmașii acelorași soldați cari-și făceau drum la tronul imperiului universal.Traci și iliri erau popoare înrudite. Descendenții ilirilor sunt albanejii actuali, din traci s-au născut românii.*” (Mihail Eminescu, *OPERE III. Fragmentarium...*, op. cit., p. 61)

Mult mai dur, mult mai crud și mult mai dureros, dar la fel de real ca destinul neamului românesc este rechizitorul făcut de marele geniu, profet **Mircea Eliade**. „*Printre neamurile fără noroc, ne numărăm în frunte noi, românii (...). Istoria neamului românesc n-a fost decât o lungă, neconținută, halucinantă hemoragie. Ne-am alcătuit într-un uragan și am crescut în vifor. Popor de frontieră, luptam și muream pentru toți. Muream, mai ales, plătind miopia și neghiobia altora (...)*

Istoria neamului românesc e alcătuită din atâta sânge și atâta nenoroc datorită, în primul rând, incapacității Occidentului de a vedea de unde vine primejdia. (Occidentul catolic și protestant de fapt lupta pentru supunerea, subjugarea Ortodoxiei, în speță dacoromânii care se jertfeau pentru sine și pentru ei n.a.)

Pe noi, timp de cinci secole <<ne-a scos din istorie>> victoria imperiului Otoman. **Timp de secole, am luptat singuri.** Hărțuiam neconținut armatele turcești, cu prețul pe care îl știam: traiul <<în afara istoriei>>. **Istoria se făcea în Apus, fără noi, dar datorită sângelui nostru.**

Occidentalii nu ședeau nici ei cu mâinile în sân, ci se luptau; dar se luptau între ei...

Civilizația noastră țărănească se adaptase nivelului vegetal la care se redusese istoria. Așezările românești dispăreau și reapăreau cu aceeași ireductibilă, misterioasă încăpățănare a vegetației. În timpul acesta, la o mie, două de kilometri, spre Apus, se înălțau catedrale, se îmbogățeau castele, se înfrumusețau mănăstiri și oamenii aveau prilejul, măcar la răstimpuri, să citească pe sfinți, pe teologi și pe poeți, să înțeleagă că sunt oameni și să se bucure că trăiesc omenește – iar nu ca fiarele sălbatice prin munți și păduri, ca **strămoșii noștri, care nu aveau altă vină decât aceea de a se fi născut în calea răutăților.**” (C.f. Cornel Bârsan, *Revanșa Daciei*, op. cit., p. 21-22)

Neamul, națiunea, poporul creștin valah nu trebuie să trăiască oricum, precum individul sau insul oarecare după instincte, ci trebuie să simtă, să gândească, să întrevadă, să prevadă, să urmeze și să împlinească **DESTINUL** național și universal.

Rostul neamului geto-dac, destinul său în istoria național - universală a fost/ Este:

1. Să apere ființa națională și deci, implicit Occidentul de invaziile barbare, asiatice.

- „**Fără noi, Ungaria ar fi fost mai din vreme prefăcută în pašalac; fără noi, turcii ar fi fost mai curând la Viena. Noi am sângerat pentru noi, dar și pentru Apus – și pentru legea noastră creștină** (creștinismul ne-a dat legea noastră în lupta cu semiluna. A fost **etica conștiinței noastre etnice și militante**; apogeul lui **Brâncoveanu și Ștefan cel Mare**).

145 ani de la proclamarea Independenței României

Ungurii s-au lăudat cu victoriile noastre contra turcilor (de atunci au început să falsifice istoria; ei sunt un fel de **faux monnayeurs** (falsificatori de bani) ai istoriei. Interesant: și evreii au falsificat istoria când au avut interes. Și azi, comuniștii. Polonii voiau să exploateze pentru ei victoriile lui Ștefan al nostru... Papa a trimis ajutoarele lui Matei Corvin al Ungariei, iar lui Ștefan doar titluri fățarnice. Tragicul cel mare a fost că nu s-a coalizat creștinătatea occidentală contra turcilor; vezi și cazul lui Mircea la Nicopole: corbii făloși nu l-au ascultat. Orgoliul a stricat atât de mult în istorie!

Dar și gesturi splendide de revoltă și demnitate: când i-a pus pe poloni să are Dumbrava Roșie și pe Matei Corvinul, să fugă rușinos prin munți.

2. Rolul nostru ca **filtru spiritual**. Timp de 1000 de ani, noi am tot purificat popoarele.

3. Rolul nostru de a da o **cultură sintetică** (nu <<eclectică>>. O sinteză a tuturor punctelor cardinale, o **cardinalizare** a culturii spiritului. Ortodoxia are și ceva sintetic, deși e transcendentalistă!" (Vasile Băncilă, *Opere*, vol. X, Ed. Istros, 2015, p. 295)

Petru Dumitru Cercel, Dimitrie Cantemir, Andrei Șaguna, B.P. Hașdeu, Densușianu, Eminescu, Bălcescu, Blaga, I. Nistor, Iorga, Pârvan, Nae Ionescu, Er. Bernea, V. Băncilă, Ioan Ianolide, Mircea Eliade, Petre Țuțea, Mircea Vulcănescu, Nichifor Crainic, Mircea Vintilă, Constantin Noica, Ioan Petru Culianu, C. Rădulescu-Motru, Simion Mehedinți, Paul Anghel, Artur Silvestri, Mihail Diaconescu, Ilariu Dobridor, I. C. Drăgan, Gh. Buzatu, sunt spirite sintetice, integrale.

Mircea Eliade, alt mare geniu și profet naționalist al Neamului nostru l-a surprins pe poetul nepereche, ca pe, „cel dintâi artist și tehnician al versului românesc”, derulând cu emoție fazele sobre, sublime, diafane și muzicale ale unui poem erudit, „să-l vezi chinuit de toate gesturile creației, să-i înțelegi geneza, cristalizarea, maturizarea.” (Mircea Eliade, *Despre Eminescu și Hașdeu*, Junimea – 1987, p. 3)

Tudor Arghezi ni-l arată pe Luceafăr în ipostaza lirică sacră, că, „**Eminescu e sfântul precurat al ghiersului românesc**”. Mircea Eliade, ni-l întregește ca, „**cel dintâi artist și tehnician al versului românesc**”, iar Alexandru Vlahuță face o radiografie completă operei eminesciene dând **Cezarului** ceea ce este al **Cezarului**.

„Marele curent care pornește de la Eminescu înseamnă farmecul particular al limbii, meșteșugul de a-și sculpta versul într-o tărie de vorbe vii, sonore și sugestive, și într-o bogăție de forme necunoscute până la el. Nimeni dintre scriitorii români n-a știut să-și cristalizeze gândurile în forme atât de severe și desăvârșite, nimeni n-a ajuns la această fericită descărcare de emoții în versuri de o structură de bronz, de-a lungul cărora găsești cuvinte neașteptate, epitete curioase care-ți evocă imaginile cu o precizie și cu o intensitate de halucinare. El are împerecheri de vorbe, căderi de fraze și de rime ce-ți dau impresia, fiorul unei explozii de lumină surprinzătoare. Cum să nu te urmărească și cum să nu fii inconștient stăpânit de această limbă nouă care palpită de-o tinerețe, de-o vigoare și de un colorit uimitor. Din acest punct de vedere Eminescu exercită asupra tinerimii noastre o influență aproape fascinantă..”(de atunci **El** exercită o influență **divină**, cum spune marele actor-eminolog **Doru Vișan** n.a.) (Vol. *Ei l-au văzut pe Eminescu*, cf. Antonie Plămădeală, op. cit., p. 25)

Toți trei, dar și multe alte genii știau că **Eminescu este Înaintemergătorul Limbii române – literare**, pe care o numea *limba sfântă, limba dulce, graiul dulce românesc, ghiersul mării, limba cazaniilor*, fiindcă în toate graiurile de pe pământ **litera este cuvânt**: alfa, beta, gama, delta etc.; alef, bet, ghimel etc.; ai, bi, si, di etc., pe când în **limba română**, și numai în **română**, precum limba adamică ori **alfabetul Aethicus** (getic, din sec. IV, d.Hr), cu 22 de litere, fiecare literă având o denumire proprie: **A – Alamon; B – Becah; C – Cathu; D – Delfoy; E – Efothu; F – Fomethu; G – Garfon; H – Hetmu; I – Iositu** etc. (**Mihail Diaconescu**, *Istoria Literaturii Dacoromâne*, Ed. Alcor Edimpex, București, 1999, p. 399), **litera este concept**, care, scoasă din cuvânt, de detractori ori proletcultiști modifică total conținutul semantic al cuvântului, alterându-l, profanându-l, dându-i stâlcirea dorită de epigoni, de mișei.

„**Biblia a fost Cartea Sfântă a Geților..., iar Ebraica veche – limba geților citită invers!**” (**Tudor Diaconu**, *Scrierea Secretă*, Ed. Obiectiv-Craiova, p. 137)

145 ani de la proclamarea Independenței României

4

Nici nu se putea ca Biblia să nu fie scrisă de geți din moment ce ei au avut profetesele – Sybile, înaintea proorocilor care s-au adăugat pe parcurs, și care și ei veneau din aceeași stirpă nobilă massagetă, din care au descălecat Fecioara **Maria – Vlaherna – Carpatina** și Fiul ei, **Mântuitorul Hristos**. Pelasgo-messageții erau Patriarhii scrisului, culturii și civilizației universale, dar și **Protopărinții** omenirii.

Ca să falsifici adevărul istoric al Cronicilor primordiale ale pelasgo-messageților, substitui litera concept din cultura lor cu litera cuvânt a nației care impune falsificarea și înlocuiești cultura nației superioare cu cea a seminției pe care vrei s-o promovezi.

Marele nostru filosof geto-dac **Socrate** în dialogul cu Fedru ne spunea că: „*Cel ce crede că știința se poate însuși numai din scrieri..., acela zace într-o mare adormire. Căci, vezi tu, o, Fedre, scrierea are un mare defect, pe care îl are asemeni și pictura. Și faptele acestei arte se arată că ar fi vii; dar, de le vei întreba ceva, ele îți vor sta tot grave și mute. Tot astfel sunt și cuvintele scrise; ai crede că ele îți vor spune toate lucrurile înțelepte; dar de le vei întreba, vrând să afli ceva mai mult decât cele înscrise într-însele, ele îți vor da în veci aceleași răspunsuri.*” (Cf. Tudor Diaconu, *Scrierea Secretă...*, p. 171)

Depinde de **cine?**, **ce?**, **cum?** le întreabă, cum le surprinde tâlcul, misterul, taina?! Dacă le întreabă Adevărul, atunci răspund adevărului. Dacă le întreabă Minciuna, evident că răspund falsității înșirând o puzderie de iluzii, de înșelări grosolane.

Iată un exemplu destul de grăitor în expresia des folosită de latinii români, *greco-catolici* și de slugile detractorilor, precum că: <<**Noi de la Rîm/ Râm ne tragem**>>, nu face nicidecum trimitere la Roma, așa cum s-a impus prin Concordat, prin alte vasalități politico-religioase sau prin falsificatorii istoriei noastre bine remunerați de Oculta mondială, ci exprimă adevărul absolut că dacoromânii de astăzi-autohtonii arealului carpato – danubiano - pontic descend din străvechii **râmleni/ râmni**. (N. Densușianu, *Dacia Preistorică – „Biblia” românilor*, vol. IV, Ed. Obiectiv, p. 148)

Din Cronicele pelasgo-messageților, „*s-au tăiat începutul Omenirii și contribuția pelasgilor la cultura și civilizația Omenirii.*” (Tudor Diaconu, op. cit., p. 171)

Eminescu a fost hărăzit de Fecioara MARIA-VLAHERNA-CARPATINA, CRĂIASA, adorată să fie întru Ființa Neamului, CUVÂNT – ÎNȚELEPCIUNE – CÂNTARE!

În **Eminescu** totul era **cuvânt**, totul era **armonie**, totul era **iubire**, totul era **muzică**!

În poemul **Sarmis**, scris în anul 1879, Eminescu surprinde în adierea vremii messageților sub cerul de safir al pelasgilor, barca legănată ușor de valurile somnoroase ale mării, scăldată de sclipirile ispititoare ale Reginei nopții, ale nuntașilor chiparoși și ale teilor aplecați de flori, clipa angelică a frumosului Crai get **Sarmis**, care declama versuri, vrăjit de amorul preafrumoasei sale mirese **Tomiris**.

SARMIS

„Deodată luna-ncepe din ape să răsaie/ Și pân' la mal durează o cale de văpaie/... Din umbra de la maluri s-a desfăcut în larg/ O luntre cu-a ei pânze sumese de catarg./ Tăind în două apa, ea poartă o păreche:/ Pe **Sarmis**, craiul tânăr din Geția cea veche,/ Mireasa-i în picioare, **frumoasă ca o zână**,/ Stătea și pe-a lui umăr își sprijină o mână./ Se clatin visătorii copaci de chiparos/ Cu ramurile negre uitându-se în jos,/ Iar tei cu umbra lată și flori până-n pământ/ Spre marea-ntunecată se scutură de vânt./ - De câte ori, iubito, mă uit în ochii tăi,/ Mi-aduc aminte ceasul când te-am văzut întâi./ Ca marmura de albă, cu mâini subțiri și reci,/ Strângeai o mantă neagră pe sânul tău... În veci/... Pluteai ca o ușoară crăiasă din povești./ Dintr-o zâmbire-n treacăt simții ce dulce ești!/...Am stat pe loc, cu ochii doar te urmam mereu,/ **Tu, gingașă mireasă a sufletului meu**/... Pân' ce-n sfârșit ajuns-am să mângâi chipul sfânt/ **Al celei mai frumoase femei de pre pământ.**” (Eminescu, *OPERE*, I. Poezii, Ed. Gunivas, Chișinău, 2008)

TOMYRIS – Regina messageților

„Tomiris, tu, Constanța noastră,
Mai cântă-ne un vers de dor,
Peste o calmă mare-albastră

145 ani de la proclamarea Independenței României

Cu rezonanță-n viitor!"

(Mariana Terra)

Al VIII-lea Congres Internațional de Dacologie – Iunie 2007 a fost închinat **Reginei TOMYRIS**, unde s-a conturat ipostaza reală a mării regine războinice, la care am prezentat rezumatul lucrării *Thraco-pelasgii, aleșii lui Dumnezeu – unic prin revelație...*, avându-l moderator pe marele dacolog istoric conf. dr. **Gheorghe Iscru**.

În revista *Dacia magazin*, nr. 44, iulie 2007, care conține rezumatele lucrărilor prezentate la congresul închinat mării noastre războinice gete, **m-am întâlnit** în paginile ei dacologice cu **Regina Tomyris** și cu Regele poeziei **Mihail Eminescu**.

Tomyris n-a fost prințesa nomadă ce trăia prin corturi, în deșert, în condiții mizere, pricepută în lupta cu sabia, prezentată de un canal TV, ce cerșește audiență în filmul *Războinica prințesă Tomyris*, o producție străină de proastă calitate. Nu e prima dată când denigratorii noștri din lăuntru și din afară, de alalteri, de ieri și de azi ne profanează identitatea, demnitatea, cultura, spiritul, religia, geniul, profetismul, Moșii și Strămoșii noștri. Restul cu unele excepții **TAC** încremeniți în lașitatea nepăsării.

Regina messageților aparținea unei înalte civilizații și unei mari culturi moralo – spiritualo - religioase, supranumită de dreptii antici drept **Zeîta belșugului**. Numele Tomyris cuprinde îmbrățișarea a două cuvinte – **tomy/ tomi**, semnificând belșug, bunăstare, prosperitate, temeii, iar **ris**, desemnând înțelesul de rege.

Înalta civilizație a Reginei **Tomyris** se observă din următoarele caracteristici:

- fundamentul material: minele de aur, **agatyrșii**, fiind cei mai renumiți pelasgi pentru avuțiile lor de aur, (Stephanus Byzantinos, Cf. Tacit, *Germania* c. XXVIII. XLIII. – Diefenbach, *Origines Europaeae*, 139 seqq.), argint, aramă, plumb, fier, inox, sare, cărbune, piatră, marmura albă, statuetele de la Delos, Acropola Atenei, reprezentând idealul de femeie messageță în regalul costum popular, compus din „*iie, zăvelci, pepteraș de piele, cu vâlnic, încinse cu bete la capete cu ciucuri*, (Brunn, *Denkmaler griech. und rom. Sculptur. Pl. LVII*), piatră cioplită folosită la monumentele megalitice, piramide, colonne, **menhirele** – monumente funerare, movile funerare în munți pentru aristocrați, (Pausaniae, *Descriptio Graeciae*, lib.III.20.9; Diodor Sicul lib.I.24.1; IV.18.2.; Servius in Aen.IX. – Cf. Isidor Hispal *Originum* lib.XV.11.4.; Strabonis, *Geographia* lib. IX.1.7);

- drumuri, construcții, edificii, arme (arcuri, lănci, săbii, pumnale), platoșe, armuri, coifuri, bijuterii, cercei, brățări, diademe, creșterea turmelor de oi, păstorii **hiperborei**, ramură a messageților - pelasgi, care au întemeiat prin sacerdoți lor **Oracolul din Delphi**, ajungeau cu mulțimea turmelor lor până dincolo de Pind, (Pasanus lib.X.5.7.), animale de muncă, de luptă, cultivarea culturilor de mei, orz, încă din timpurile primare ale omenirii, (Tibulli, *Eleg.* lib. I.7 v.29; Macrobie, *Saturn.* 1.7);

- pomi, vița de vie, pescuitul, creșterea albinelor, folosirea apei pe conducte din argilă arsă pentru pătura aristocrată, comerțul pe ape și cel maritim; ceramica, olăritul, folosite încă din neolitic și portul popular, „*ceramica și portul popular, la noi, păstrează și azi motive predacice, cu cel puțin 4000 de ani î.Hr.*” (Vasile Băncilă, *Opere*, vol. X, Ed. Istros, 2015, p. 291);

- relațiile cu alte popoare aparținând aceluiași Trunchi primordial pelasgo-get;

- caracterul unitar al limbii, cu multitudinea dialectelor care facilitau comunicarea cu celelalte populații;

- legătura de sânge între daci, traci, sciți, messageți, pelasgi;

- fundamentul moralo – juridic, *Leges Bellangines* – *Legile Frumoase* – *Lex Antiqua Valachorum*, norme orale ale reginei Hestia, scrise de preotul-rege Deceneu;

- fundamentul spiritual - Codul Zamolxian, monoteismul, familia, credința în nemurirea sufletului, cultul Morților, cultul Cetății, cultul Eroilor, patriotismul.

145 ani de la proclamarea Independenței României

Regina Tomyris domnea în secolul VI î.Hr. peste messageții din **Caucazia** – Regatul celebrelor Amazoane, care au cucerit lumea prin faima lor vitejească, cu capitala la **Themiscyra**, cetate situată la gurile râului **Thermodon**. (Plinius VI, 4,1).

Regatul messageților făcea parte din imperiul **Cimerian**, ramură a tracilor, dintr-un străvechi regat al **carpilor** ce se întindea de la gurile Dunării până la cele ale Niprului. (de la strâmtoarea Bosforului Cimerian, azi Kerc, sudul Rusiei, Cubanul, Caucazia). (Maria Crișan, *L'ubicuite des Geto-Daces*, 1999)

„**Cimerii**, au devenit faimoși prin puterea, vitejia lor, din timpurile vechi când cutreieraseră și prădase toată Asia.” (Diodor Sicul, V. c. 32; Strabon, XI. 7. 2.)

Celebrul savant get **Eratosthene**, născut în 276 î.Hr., la Cyrene, format la Școala filosofică din Alexandria, bibliotecarul acelei vestite instituții, pe care au ars-o ucigașii de Hristos, a întocmit o hartă a imperiului cimerian. În țărilor nordice au existat documente până în secolul XVI, (dispărute între timp de către aceiași **incendiatori de istorie** n.a.), care afirmă că toți regii strămoșilor noștri de la Tomyris la Decebal erau în același timp și monarhi ai Sueoniei și Gothislandiei, **extra patriam**.

Istoria arhiepiscopului de Upsala **Johannes Magnus Gothus** (1498-1585), care a scăpat de foc (Cronica sa) prin minune de Sus, consemnează că din cei **230** de regi ai geților, **143** au fost regi interni, iar **87** regi externi. (*Historia de omnibus Gothorum Sueonumque regibus*. În cartea a III-a din istoria sa marele Gothus îi acordă primele 6 capitole Reginei **Tomyris**, pe care o venerază ca pe o ilustră suverană a sa).

Plutarh descrie momentul solemn când Marele get **Alexandru Macedon** a ajuns la **Pasargada**, la mausoleul închinat lui Cyrus cel Mare, biruit catastrofal de regina messageților **Tomyris**, așa cum el l-a învins pe Darius cel Mare. L-a compătimit pe Cyrus, dar s-a mândrit că el este urmașul și continuatorul glorios al reginei **Tomyris**. **Messageții** Reginei Tomyris sunt de fapt descendenții **Moșilor geți**, strămoșii primordialii ai pelasgo-traco-dacilor, adică Patriarhii dintru începutul Creației.

Istoricii noștri clasici, moderni și contemporani tac mai mereu sau nu știu prea multe, când e vorba de adevărul Istoriei naționale. „*Istoricii* (pseudoistoricii n.a.) *pun de obicei începuturile vieții poporului nostru la cucerirea Daciei de către Traian* (de fapt a unei mici părți cca.14-24% din teritoriul Daciei Mari)... *Nici că se poate mai superficială concepția. Când a sosit el la Dunăre, statul dac era de o sută și mai bine de ani în culmea înfloririi; era singura putere europeană capabilă de a ține în cumpănă Imperiul Roman. Și nu e de mirare că ajunsese așa. La 512 î.d.Hr., când Roma stăpânea doar câteva sate de pe malul stâng al Tibrului (nici cât Țara Bârsei), părinții noștri de la Dunăre, formau un neam mare, închegat și puternic, care ținea calea, în Balcani, celui mai mare monarh al Asiei, lui Darius a lui Histaspe.*” (Simion Mehedinți, citat de Cornel Bârsan în *Revanșa Daciei*, Ed. Obiectiv – Craiova, p. 15)

Numele **Reginei Tomyris** întâlnit în *Istoriile lui Herodot* (cca 425 î.Hr.), apare ca aură în urma victoriilor legendare purtate cu Cyrus cel Mare și cu Darius. Războiul cu Cyrus a fost considerat „*cea mai sângeroasă și mai feroce bătălie dată vreodată în lumea barbară, iar sursele persane descriu cum în această bătălie au fost măcelăriți circa 200.000 de soldați din tabăra persană nemairămânând nici măcar un supraviețuitor care să se întoarcă în Persia să anunțe înfrângerea.*” (Apud Olivia Tulbure-Strachină, *Tomiris – repere iconografice*, în *Dacia magazin*, nr.44, iul.2007)

Regina **Tomyris** era înconjurată din toate părțile ființei sale diafane de o frumusețe princiară, din care parcă emana acel revărsat de zori, prelins din azurul serafic de peruzea, sfătuitorul de taină și ocrotitorul misterioasei Regine a nopții înstelate, spre a binecuvânta mireasma Florilor ori mirificul ciripit de păsărele și candela Zilei, îmbujorată de acel rai pământesc, rânduit de Atotcreator, Odraslei Sale, Omul.